

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa A. Ł.
przeciwko Sądowi Okręgowemu w Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 25
lutego 2025 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w
Lublinie
z dnia 13 września 2023 r., sygn. akt VIII Pa 183/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 13 września 2023 r. oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 22 listopada 2022 r., którym zasądzone od Sądu Okręgowego w Z. na rzecz A. Ł. kwotę 38.044,84 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie tytułem uposażenia rodzinnego po zmarłym mężu.

Strona pozwana wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie, zaskarżając orzeczenie w całości i opierając skargę na podstawach naruszenia prawa materialnego: 1) art. 102 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2024 r., poz. 334; dalej jako Prawo o ustroju sądów powszechnych), przez błędną jego wykładnię

skutkującą przyjęciem, że w zakresie warunków nabycia uposażenia rodzinnego odsyła on do przepisów ustawy emerytalno-rentowej tylko w kwestii warunków wymaganych do uzyskania renty rodzinnej, tj. do art. 68-71 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1251 ze zm.; dalej jako ustawa o emeryturach i rentach z FUS lub ustawa emerytalno-rentowa), a nie do zasad, na jakich renta rodzinna przysługuje, w szczególności do art. 104 ust. 7 i 8 tej ustawy; 2) art. 104 ust. 7 i 8 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z art. 102 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, przez błędną wykładnię polegającą na ich niezastosowaniu i uznaniu, że przewidziane w art. 104 ust. 7 i 8 przesłanki zawieszenia wypłaty świadczenia traktować należy jako grupę odrębną od warunków jego uzyskania; 4) art. 70 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z art. 102 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, przez błędną wykładnię polegającą na ich niezastosowaniu w sprawie.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie, a w przypadku stwierdzenia ku temu podstaw - o uchylenie w całości również zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie i przekazanie sprawy do rozpoznania temu Sądowi, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, stosownie do art. 398¹⁶ k.p.c., przez oddalenie powództwa w całości. Ponadto skarżący wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Jako okoliczności uzasadniające przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego o treści: jak należy interpretować pojęcie "warunków wymaganych do uzyskania renty rodzinnej" zawarte w art. 102 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych. Zdaniem strony pozwanej, istnieje potrzeba dokonania wykładni tego przepisu, a w szczególności użytego w nim sformułowania: *„spełniającym warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej w myśl przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych”*. Zagadnienie to wywołuje istotne wątpliwości, czego dowodem są przedstawione w postępowaniu przed Sądem Okręgowym

interpretacje Ministerstwa Sprawiedliwości oraz orzeczenia sądów powszechnych w podobnych sprawach.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające, a dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozpatrzenie przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko do oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście

występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym. Prezentacja tej przesłanki przysądu nie polega jedynie na sformułowaniu problemu prawnego bazującego na przepisach powołanych w podstawie skargi kasacyjnej. Konieczne jest przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia zagadnienia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez sąd drugiej instancji przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, opartych na poczynionych w sprawie jednoznacznych i stabilnych ustaleniach faktycznych, wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje i przedstawiać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne". Nie można przy tym zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane; z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51).

Istotne jest przy tym, aby problem prawny, ujęty w skardze kasacyjnej, dotyczył kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy. Nie może być bowiem dla niej prawnie obojętny. Innymi słowy, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów

przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 września 2005 r., I PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243 i z dnia 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003 nr 9, poz. 228).

Podnoszona przez stronę skarżącą problematyka wykładni zawartego w art. 102 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych pojęcia "warunków wymaganych do uzyskania renty rodzinnej" została wyjaśniona w judykaturze i nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego.

W tej kwestii wypada odwołać się do wyroku z dnia 27 czerwca 2018 r., I PK 78/17 (OSNP 2019 nr 1, poz. 5.), w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że art. 102 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych odsyła do ustawy o emeryturach i rentach z FUS wyłącznie w zakresie warunków wymaganych do uzyskania renty rodzinnej, tj. do art. 68-71 tej ustawy. W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy przedstawił wnikliwą argumentację dla przyjętej wykładni, wywodząc między innymi, że zarówno w doktrynie jak i piśmiennictwie jednolicie wskazuje się, iż uposażenie należne członkom rodziny zmarłego sędziego (sędziego w stanie spoczynku) nie może być porównywane z rentą rodzinną należną członkom rodziny zmarłego pracownika (emeryta, rencisty). Renta rodzinna to świadczenie z ubezpieczenia społecznego przysługujące z tytułu utraty żywiciela, pochodne od świadczenia z ubezpieczenia społecznego (renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy). Uposażenie rodzinne jest świadczeniem pochodnym od świadczeń przysługujących sędziemu ze stosunku pracy (w szczególności jego wynagrodzenia za pracę lub uposażenia ze stanu spoczynku, które jest również pochodne od świadczenia ze stosunku pracy - art. 100 § 1, 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych). Poza odesłaniem do powszechnych przepisów ubezpieczenia społecznego w zakresie warunków uprawniających członka rodziny do nabycia świadczenia w postaci uposażenia rodzinnego, nie ma żadnych innych normatywnych przesłanek traktowania uposażenia rodzinnego tak, jak renty rodzinnej. Funkcjonalne podobieństwo obu tych świadczeń nie zmienia ich prawnego charakteru i nie uzasadnia przenoszenia zasad oraz rozwiązań legislacyjnych właściwych stosunkom ubezpieczenia społecznego (renta rodzinna) na stosunki zobowiązaniowe prawa pracy (uposażenie rodzinne). Takiemu rozumieniu

uposażenia rodzinnego nie sprzeciwia się zasada równego traktowania ubezpieczonych, ponieważ sędziowskie uposażenie rodzinne nie jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego i zasady dotyczące tej dyscypliny prawa nie mogą być na nie przenoszone (zob. uzasadnienie do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 1999 r., III ZP 6/99, OSNAPIUS 1999 nr 19, poz. 619; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2002 r., II UKN 381/01, OSNP 2004 nr 2, poz. 37 i z dnia 29 stycznia 2008 r., I UK, OSNP 2009 nr 7-8, poz. 103 a także A. Górski (red.), K. Gonera: Komentarz do art. 102 u.s.p., LEX 2013).

Podobne stanowisko odnośnie do roli uposażenia rodzinnego zaprezentował również Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2000 r., K 30/09 (OTK 2000 nr 5, poz. 145), podkreślając, że konstytucyjne gwarancje wynikające z art. 178 ust. 2 w związku z art. 180 ust. 3-5 Konstytucji RP wywierają istotny wpływ na sytuację rodzin zmarłych sędziów i sędziów w stanie spoczynku. Nie ulega zatem wątpliwości, że rodzina stanowi jedną całość, także w aspekcie bytowej sytuacji jej członków. Tym samym, skoro sytuacja ta wyznaczana jest przez szczególne uprawnienia sędziego, wynikające z prawa do wynagrodzenia czy też uposażenia w stanie spoczynku, to nie istnieją podstawy, by śmierć jednego z małżonków (rodziców) wprowadzała zmianę w prawnych regułach określających sytuację pozostałych członków rodziny. Z tego względu uposażenie w stanie spoczynku jest nasycone ideą alimentacji, oznaczającą, że państwo zobowiązuje się do zaspokojenia wszystkich usprawiedliwionych potrzeb życiowych sędziów na godziwym poziomie, zaś to konstytucyjne zobowiązanie obejmuje również rodziny, przy czym idea ich alimentowania jest ściśle związana z sędziowskim systemem wynagrodzeniowo-uposażeniowym, który nie może być "poprawiany" w drodze ustawy zwykłej (Z. Myszka: Sędziowskie uposażenia rodzinne, Przegląd Ubezpieczeń Społecznych i Gospodarczych 2000 nr 4, s. 12; J. Oniszczyk: Prawo rodziny sędziego do uposażenia rodzinnego, Przegląd Ubezpieczeń Społecznych i Gospodarczych 2000 nr 11, s. 36; Jacek Gudowski (red.), Tadeusz Ereciński, Józef Iwulski: Prawo o ustroju sądów powszechnych, LEX 2009, komentarz do art. 102 ustawy oraz D. Michta: Uposażenie rodzinne przyznawane członkom rodziny zmarłego sędziego, IUSTITIA 2014 nr 2).

Przedstawione powyżej argumenty podkreślają systemową odrębność uposażenia rodzinnego i przemawiają za ścisłym rozumieniem art. 102 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, który, aby nabyć prawo do uposażenia rodzinnego, odsyła do ustawy o emeryturach i rentach z FUS wyłącznie w zakresie spełnienia warunków przewidzianych ustawowo dla nabycia prawa do renty rodzinnej, czyli regulacji zawartej w art. 67-71 tej ustawy. Zgodnie z art. 67 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, do renty rodzinnej uprawnieni są członkowie rodziny spełniający warunki określone w art. 68-71 tej ustawy. Oznacza to, że dla nabycia praw do uposażenia rodzinnego dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione powinny spełniać warunki przewidziane w art. 68, przyjęte na wychowanie i utrzymanie wnuki, rodzeństwo i inne dzieci - wdowa i wdowiec - w art. 70, a rodzice - w art. 71.

Brak jest podstaw do przyjęcia, że art. 102 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych przez stwierdzenie "spełniającym warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej w myśl przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych" odsyła nie tylko do przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zakresie warunków, jakie należy spełnić, aby nabyć prawo do renty rodzinnej, ale również do zasad realizacji nabytego prawa do renty rodzinnej, w tym do art. 104 ust. 7 tej ustawy, stosownie do którego prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy oraz renty rodzinnej, do której uprawniona jest jedna osoba, ulega zawieszeniu w razie osiągnięcia przychodu w kwocie wyższej niż 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego (ust. 7). Zauważyć należy, że przepis art. 1 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS określa warunki nabywania prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych (pkt 1), zasady ustalania wysokości świadczeń (pkt 2) oraz zasady i tryb przyznawania oraz wypłaty świadczeń (pkt 3). Konsekwencją tak określonego przedmiotu ustawy jest także cała jej konstrukcja. Z tego względu odrębny dział ustawy określa warunki (przesłanki) powstania prawa do renty rodzinnej (dział III), zaś odrębny (dział VIII) zasady ustalania świadczeń, w tym powstanie i ustanie prawa do świadczeń, a ponadto zawieszanie i zmniejszanie świadczeń. Generalnie można powiedzieć, że ustawowa regulacja dotycząca warunków nabywania prawa

do świadczeń odnosi się do fazy, w której dochodzi do "powiększenia sfery posiadania danego podmiotu". Z tego względu ustawa o emeryturach i rentach z FUS określa przesłanki, których spełnienie oznacza przysporzenie w obrębie sfery praw ubezpieczonego w postaci prawa do emerytury lub renty, zaś realizacja tak nabytego prawa uzależniona jest od podjęcia przez ubezpieczonego określonych działań zmierzających do ustalenia prawa, przewidzianych w przepisach ustawy (T. Zieliński: Ochrona praw nabytych - zasada państwa prawnego, PiP 1992 nr 3; C. Jackowiak: Ochrona praw nabytych w polskim systemie emerytalno-rentowym, PS 1992 nr 11-12, s. 7-8 i przytoczona tam literatura; W. Szubert: Ubezpieczenie społeczne. Zarys systemu, Warszawa 1987, s. 62 oraz wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 11 lutego 1992 r., K 14/91, OTK 1992 nr 1, poz. 7; z dnia 23 listopada 1998 r., SK 7/98, OTK ZU 1998 nr 7, poz. 114; z dnia 22 czerwca 1999 r., K 5/99, OTK ZU 1999 nr 5, poz. 100; z dnia 20 grudnia 1999 r., K 4/99, OTK ZU 2000 nr 7, poz. 165 i z dnia 13 stycznia 2006 r., K 23/03, OTK-A ZU 2006 nr 1, poz. 8).

Sąd Najwyższy stwierdził zatem, że art. 102 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych powinien być interpretowany jedynie z uwzględnieniem przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS określających krąg osób uprawnionych do renty rodzinnej (art. 67-71 ustawy). Art. 104 ust. 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jak wynika z rozważań dokonanych powyżej, odnosi się bowiem do możliwości realizowania uprzednio nabytego prawa, przewidując zawieszenie wypłaty świadczeń w wyniku przekroczenia ustawowo określonych limitów przychodów z pracy zarobkowej. Z tego względu art. 134 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS stanowi, że wypłatę świadczenia wstrzymuje się, jeżeli powstaną okoliczności uzasadniające zawieszenie prawa do świadczeń lub ustanie tego prawa. Innymi słowy zawiesić można tylko realizację prawa, które zostało już nabyte. Dla nabycia prawa do uposażenia rodzinnego konieczne jest zatem jedynie stwierdzenie ziszczenia się określonego ryzyka socjalnego - śmierci sędziego albo sędziego w stanie spoczynku - oraz dodatkowych wymogów określonych w art. 67-71 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 kwietnia 2016 r., III APa 4/16, LEX nr 2106963). Czym innym jest bowiem uzyskanie prawa do określonego świadczenia, a czym innym jego

wypłata, która ma charakter wtórny. Osoby osiągające przychód powodujący zmniejszenie świadczenia rentowego czy też jego zawieszenie nie tracą prawa do tego świadczenia, a jedynie jego wypłaty.

Ponadto Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że zgodnie art. 103 Prawa o ustroju sądów powszechnych, szczegółowe zasady i tryb ustalania i wypłacania uposażeń oraz uposażeń rodzinnych sędziom w stanie spoczynku i członkom ich rodzin zostały powierzone do ustalenia w drodze rozporządzenia Ministrowi Sprawiedliwości, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy. Stąd wypłata uposażenia rodzinnego została uregulowana w odrębnym akcie prawnym, nie zaś w sposób uregulowany w przepisach ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 października 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu ustalania i wypłacania uposażeń oraz uposażeń rodzinnych sędziom i prokuratorom w stanie spoczynku oraz członkom ich rodzin (Dz.U. Nr 130, poz. 869) ani kolejne rozporządzenie z dnia 20 stycznia 2017 r. w sprawie uposażeń oraz uposażeń rodzinnych sędziów w stanie spoczynku i członków ich rodzin oraz terminów przekazania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składek na ubezpieczenia społeczne (Dz.U. z 2017 r., poz. 199), czy obowiązujące od dnia 29 czerwca 2018 r. rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 czerwca 2018 r. w sprawie uposażeń sędziów w stanie spoczynku i uposażeń rodzinnych członków rodzin sędziów i sędziów w stanie spoczynku oraz terminów przekazania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składek na ubezpieczenia społeczne (Dz.U. z 2018 r., poz. 1258) nie zawierają jakichkolwiek unormowań w przedmiocie zmniejszenia czy też zawieszenia uposażenia rodzinnego w stosunku do osób osiągających przychód z innego tytułu. Brak jest też odesłania do stosowania w tym przypadku przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Wszystko to przemawia za przyjęciem, że uposażenie rodzinne jest odmienne od renty rodzinnej i odesłanie zawarte w art. 102 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych do ustawy o emeryturach i rentach z FUS dotyczy jedynie warunków nabywania prawa do renty rodzinnej.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że sformułowane przez stronę skarżącą pytania nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego, skoro odpowiedzi

na te pytania znaleźć można w ugruntowanym orzecznictwie sądowym. W sprawie nie występuje zaś istotne zagadnienie prawne ani potrzeba wykładni przepisu, jeżeli jego interpretacja jest powszechnie przyjęta w judykaturze i została uwzględniona przez sąd drugiej instancji (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 436 i z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205).

Wobec wyjaśnienia w judykaturze podnoszonych przez skarżącego wątpliwości na tle interpretacji powołanych przepisów prawa materialnego oraz zgodności zaskarżonego wyroku z linią orzecniczą Sądu Najwyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

[a.ł]